

درباره مراسم نان و شراب

انسان نان را برای ادامه حیات خود نیاز دارد.

خداوند زمین را در اختیار ما قرار داده تا نان ما را به ما بدهد (مزمیر ۱۰۴:۱۴)، و عیسی این اجازه را به ما می دهد تا ما نان روزانه خود را از پدر آسمانی خود طلب کنیم.

و ملک‌صدق، مَلِكِ سَالِمِ، نان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود، و او را مبارک خوانده، گفت: «مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی، مالک آسمان و زمین. (۱، موسوی ۱۹:۱۴-۱۸)

این يك تصویر پیامبرگونه است از آمدن عیسی، که او به عنوان يك موعظه گر و پادشاهی خداوند با نان و شراب به سوی ما می آید، برای سعادت ما و برکت دادن به ما که بر نهاد این نان و شراب جسم و خون او نهفته است. (عبرانیان ۱۰-۷)

در بیابان منا خداوند برای قوم اسرائیل که اسیر گرسنگی بودند، باران نان بارانید. (۲، موسوی ۱۶)

عیسی درباره خود می گوید (یوحنا ۶، ۴۸) من نان جهانم. پدرانان نان را در صحرائی منا خوردند ولی نتوانستند جاودانه شوند، ولی من نان حیات هستم و از آسمان آمده ام. کسی که از این نان بخورد تا ابد زنده خواهد ماند و این نان همان جسم من است که برای این عالم داده خواهد شد.

اینها سخنانی هستند که عیسی درباره نان و شراب عنوان کرده است.

خون حیات است

خون شامل حیات است و خداوند صاحب حیات، بنابراین هیچ انسانی اجازه ندارد خون کس دیگر را بریزد و خداوند این را به عنوان حکم پنجم قرار داده است: قتل مکن. و یا هر که خون انسان ریزد، خون وی به دست انسان ریخته شود، زیرا خدا انسان را به صورت خود ساخت. (۱، موسوی ۶:۹)

به علت نافرمانی انسان در برابر خداوند، انسان به جرم قتل محکوم است و ما به خداوند جان و خون خود را مدیون هستیم. ولی خداوند به دلیل رحمت و بخشش خود انسان را از این ریختن خون خود در برابر گناهش منع کرده و يك حیوان بجای انسان قربانی می شود. خون باید در محراب و برای خداوند ریخته می شد. و این برای عهد قدیم بود. (۳، موسوی ۷-۴ / ۱۷؛ ۱۴-۱۱ / ۵، موسوی ۱۲؛ ۲۷)

وقتی که مصریان قوم اسرائیل را زندانی کردند تا مانع هجرت آنان شوند، خداوند به موسوی پیام داد تا نخست زادگان آنان خواهند مرد. ولی اسرائیلی ها میبایست که بره ای را می کشتند و خون آن را بر سر در خانه می مالیدند و گوشت آن بره را کباب کرده و می خوردند و با این کار فرزندان آنان در امان می ماندند و فرشته مرگ از در خانه آنان عبور می کرد. و خون آن بره از آنان محافظت می نمود.

برای بزرگداشت این واقعه اسرائیلی ها و نسلهای بعد آنها این روز را هر ساله جشن می گیرد و آن را عید (پسح) عبور کردن) نامیدند. آنها باید گوشت بره و ۷ روز پیاپی نان فطیر بخورند. (۲، موسوی ۱۲-۱۱)

پولوس رسول در نامه ای به جماعت قرنتیان می نویسد (قرنتیان ۷:۵): ما نیز بره عید پسح را داریم و او کسی نیست جز عیسی مسیح که قربانی شد.

وقتی که خداوند با قوم اسرائیل بر روی کوه سینا عهد بست تا از آنان محافظت کند و آنان را نجات دهد، به نشان این عهد خون حیوانی به عنوان قربانی برای خداوند ریخته شد. (۲، موسوی ۲۴:۸-۱) و این همان عهد قدیمی میان خداوند و قوم خود اسرائیل بود که به عهد قدیم معروف شد.

عیسی مراسم نان و شراب را بر پا کرد.

عیسی در موعظه های خود گفته که: هر کس که از جسم من بخورد و از خون من بنوشد، زندگی جاودان می یابد و من او را در روز قیامت رستخیز می بخشم. جسم من طعام حقیقیست و خون من نیز نوشیدنی حقیقیست و هر کس از آن دو بخورد و بنوشد در من خواهد بود و من نیز در او خواهم بود. (یوحنا ۶؛ ۲۶-۵۸)

در غروب روز پنجشنبه و قبل از به صلیب کشیده شدن عیسی، او به همراه دوازده شاگردانش عید پسح را جشن گرفته بودند. (متی ۲۶؛ ۳۰-۱۷) در آن هنگام عیسی مسیح نان را برداشته، شکرگزاری نمودند و آن را بین شاگردان تقسیم کردند و فرمودند: بردارید و بخورید! این جسم حقیقی من است! و همانطور که عیسی نان را به عنوان جسم خود عنوان کرد، از شراب نیز به عنوان خون حقیقی خود یاد نمود. (متی ۲۶؛ ۲۹-۲۷) او جام را برداشته و شکرگزاری کرد و فرمود: همه از این بنوشید، این خون من است که برای شما و بخشیده شدن گناهان ریخته خواهد شد و این عهدیست جدید.

عیسی با خون خود عهدی جدید با شاگردانش و همچنین پیروان خود بسته است و این عهدیست برای تمامی قومها و این عهد همانند عهد قدیم که خداوند با قوم اسرائیل بر روی کوه سینا بسته بود با یک قربانی همراه بود.

خون همان حیات است و وقتی عیسی جان خود را برای ما روی صلیب می دهد به معنی این است که او ما را حیات می بخشد. عیسی درباره خود گفته است (یوحنا ۱۰؛ ۲۸): من به شما حیات جاودان میدهم

همانند درخت انگور که آب را به میوه می رساند و اگر میوه از ساقه جدا شود حیاتش ادامه نیابد و این داستان برای شما نیز به همانگونه است، وقتی که شما در من نمائید، میمیرید. هر کس در من بماند و من در آن، او ثمره فراوان خواهد داد. و شما بدون من از این ثمره محروم خواهید بود.

نان و شراب مراسم عبادت کلیسا در واقع جسم و خون حقیقی عیسی مسیح هستند، همانطور که او در مراسم عروسی واقع در کنعا اب را به شراب تبدیل کرد، او نان و شراب را نیز به جسم و خون حقیقی خود تبدیل می نماید. (یوحنا ۲)

وقتی که خدای پسر می فرماید که تمام قدرت اسمانها و روی زمین به او داده شده و این عالم از او آفریده شده، پس قطعا این امر رخ داده است. (متی ۲۸؛ ۱۸؛ یوحنا ۱؛ ۳؛ عبرانیان ۱؛ ۲)

وقتی که عیسی درباره مراسم نان و شراب می فرماید: این جسم و خون حقیقی من است، پس قطعا همین طور می باشد.

مزامیر ۳۳: کلام سرور ما حقیقت محض است و او بر سر حرف خود می ماند. وقتی او چیزی را بگوید، همان اتفاق می افتد. وقتی طلب کند، همان خواهد شد.

از طریق کلام عیسی، نان و شراب به جسم و خون حقیقی او تبدیل می شوند. این امر از طریق یک درک غیر قابل لمس اتفاق می افتد و به مراسم عشای ربانی معروف می باشد. اینجا جسم و خون عیسی می باشد و همزمان نان و شراب. خون و جسم عیسی درون و همراه این نان و شراب هستند.

با جسم و خون عیسی در مراسم عشای ربانی، او به ما بخشش گناهان و همراهی با خود و مستحکم کردن ایمان و درک درست از سعادت و انتظار آمدن مجددش و اجتماع با یکدیگر را هدیه می دهد.

عیسی همه تعمیر شده ها را به مراسم نان و شراب دعوت می کند

در مراسم عشای ربانی ما باید خود را امتحان کنیم که آیا واقعا از روی ایمان برای شرکت در این مراسم آمده ایم.

(۱، قرن‌تینان ۱۱؛ ۲۹-۲۷): پس هر که بطور ناشایسته نان را بخورد و پیاله خداوند را بنوشد، مجرم بدن و خون خداوند خواهد بود. اما هر شخص خود را امتحان کند و بدین‌طرز از آن نان بخورد و از آن پیاله بنوشد. زیرا هر که می‌خورد و می‌نوشد، فتوای خود را می‌خورد و می‌نوشد اگر بدن خداوند را تمییز نمی‌کند.

برای شکرگزاری و تشکر از این نعمت که نصیب ما شده است ما باید با اقرار به گناهانمان از عیسی طلب بخشش کنیم و خود نیز دیگران را ببخشیم و اگر کینه و غضب نسبت به دیگران در دل داریم برای شرکت در مراسم نرویم. (متی ۵؛ ۲۴-۲۳؛ رومیان ۱۲؛ ۱۷-۲۱) باید تلاش کنیم تا از خطاهای آینده خود بکاهیم و بر علیه آنها بخواهیم که بجنگیم. ما در عشای ربانی بر این باوریم که جسم و خون مسیح را دریافت می‌کنیم و از این بابت خوشحالیم که با عیسی همراه می‌شویم و از دوباره آمدنش خوشنودیم. ما به همراه افراد دیگر اجتماع برای همراهی با عیسی در صف مراسم نان و شراب ایستاده ایم و اجتماع او و کلیسای مسیح می‌باشیم.

این حقیقت انجیلی درباره مراسم نان و شراب باعث ایمان و انتشار کلیسای انجیلی لوتری می‌شود. دیگر اجتماعات کلیسایی باور دیگری راجع به عشای ربانی دارند و بنابراین ما نمی‌توانیم به مراسم نان و شراب دیگر کلیساها برویم.

کسی که ایمانی به عیسی ندارد و در مراسم نان و شراب شرکت می‌کند در واقع بهره‌ای از آن نمی‌برد و تنها نان و شراب معمولی را می‌خورد و این دو در او تأثیری ندارند و باعث سعادت او نمی‌شود و کاری که او می‌کند جز مراسم به حساب نمی‌آید و در دادگاه الهی محکوم است. (۱، قرن‌تینان ۱۱؛ ۲۸)

دادگاه خداوند شامل کسانی می‌شود که نمی‌خواهند ایمان بیاورند. اگر پاستور متوجه شود که کسی ایمان ندارد میتواند از حضور شخص در مراسم جلوگیری کند. ما باید نسبت به پاستور و تمام مسئولین کلیسا وفادار بوده و نباید آنها را در تنگنا قرار دهیم. (متی ۷؛ ۶ / ۱، قرن‌تینان ۴؛ ۲-۱)

برای کسی که ایمان دارد ولی دچار شك می‌شود عیسی فرموده:

کسی که نزد من آید، من او را از خود نمی‌رانم.

این شخص باید اینگونه دعا کند: (مرقس ۹؛ ۲۴) ای سرور، من به تو ایمان دارم؛ تو به من بی ایمان کمک کن.

ایمان هر مسیحی همیشه در معرض خطر و شك است و مارتین لوتر گفته که شك‌ها باید تو را به سوی کلام خدا و انجیل و همچنین دعا بیاورد. هدیه ایمان از طریق گوش کردن به کلام خداوند محکم می‌شود و همچنین با شرکت در مراسم نان و شراب.

دِتلف نُوده